

Laura
Fechová

Vyhradené
pre Teba

*Vyhradené
pro Teba*

Laura Fečková

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Autorka: Laura Fečová
Grafické spracovanie: Zuzi Maat
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Vydal: © Vydavateľstvo Elist, Liptovský Mikuláš
Prvé vydanie, 2019

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa

ISBN 978-80-8197-254-6

*To, čo sme, je Boží dar, a to,
čím sa staneme, je náš dar Bohu.*

Leo Buscaglia

Prolog

Nie je to ako vietor či dážď. Nemôže to byť ani búrka, hurikán či vulkán. Nie je to ani príliv, zemetrasenie, ba nebudaj požiar, záplavy. Nič, čo je prirodzené pre túto zem, nemôže byť tomu podobné. Všetko sa tu deje akosi pravidelne, z moci prírody či ľudí, systematicky.

Je to niečo celkom iné.

Rozumiete?

Nedá sa to presne opísať či vysvetliť slovami, tie sú príliš obyčajné, aby vedeli vystihnúť niečo také nadpozemské. Nič ľudské, ale božské.

To, čo vzniklo v tejto chvíli, bolo silnejšie, mocnejšie a prudšie ako javy na tejto zemi.

Bol to moment, keď sa Božia ruka natiahla spoza mraku, aby vniesla medzi dvoch ľudí stojacich medzi životom a smrťou nadpozemskú vec.

Vieru v lásku, dobro a život, ktorá sa nikdy nepominie, iba zosilnie.

Boh nie je len slovo.

Boh je láska.

Pochopila som to v jedinom momente.

Keď si vstúpil do môjho života.

Spoznala som lásku. Spoznala som teba.

1. kapitola

Som príliš slabá na to, aby som s tým dokázala bojovať. A príliš hrdá na to, aby som sa s tým zmierila.

Ema

Viete, aký je to pocit, keď sa ocitnete na konci mosta, odkiaľ nevedie už žiadna cesta?

Všetko za vami pohltila hustá hmla a vy nevidíte ani na krok. Cesta dopredu neexistuje a tá, odkiaľ ste prišli, sa už pomaly stráca v nekonečne.

Moje telo pochytil záchvat smútku a trpkkej bolesti. Zaslúžila som si to? Alebo prečo sa to stalo práve mne? Tak veľa múdrych a milujúcich žien o to prosí a ja, ktorá si to vôbec nepriala, som dostala najvzácnejší dar, po akom túži každá žena.

Hľadela som do prázdna. Voda pod mostom bola hlboká a chladná. Ako moje srdce, ktoré v tejto chvíli zívalo prázdnotou a samotou.

Nikdy som si to neželala. Nie takto a v takejto situácii.

Jediná možnosť, ktorú som videla, bola táto rieka, s ktorou sme si boli také podobné. Rozvášnené, neskrotné, a predsa stačila jedna chvíľa, jedno obdobie sucha a my sme stratili sily.

Pevne som sa držala zábradlia na moste. Bola to posledná hradba, bariéra, ktorá ma chránila pred zúfalstvom.

Odhodlala som sa prekročiť ju a s roztraseným telom sa pohla vpred. Moje chudé nohy zastali na úzkom páse betónu, ktorý siahal poza opevnenie mosta.

Triasla som sa a cítila, ako sa chveje i malé nevinné teličko v mojom vnútri, ktoré som sa chystala pripraviť o život.

Mala som sa stať mamou.

„Odpusť mi. Prosím, prepáč,“ zašepkala som. Chcela som sa ho poslednýkrát dotknúť. Pocítiť tlkot jeho srdca pod mojím. Splynutie mojej hebkej pokožky na miernom vypuklom brušku, ktoré ho tak verne chránilo. Nedalo sa. Ak by som uvoľnila jednu ruku zo zábradlia, spadla by som a žiadny dotyk by už nenastal. Pohltila by nás voda. Tak ako som si to aj priala.

Musím to urobiť. Pre naše dobro, utešovala som svoje pochybnosti, ktoré silneli spolu s blížiacim sa koncom.

Po líci sa mi skotúlala slza. Nemá sa o nás kto postarať. Všetci, ktorí ma lúbili, ma už zavrhli. Nikto nás nechce. Teba. Je mi to veľmi ľúto. Ako to, že ťa nedokážu lúbiť tak ako ja? Neviem, ako vyzeráš, netuším, či si chlapec, alebo dievča. Je mi to však jedno, pretože si moje. Moje! A nemôže to zmeniť nikto. Nedonútia ma, aby mi ťa odobrali a zabili. Radšej umriem s tebou. Tu a teraz.

Spoločne.

Nezvládla by som žiť bez teba. Vlastne nedokážem žiť už vôbec. Som zlomená. Na tisíc malých kúskov. Sú ženy, ktoré po zistení, že sa na svet pýta nový život, plačú od radosti a druhé od smútku. Vôbec to nie je fér.

Prečo, Bože? Prečo si ma donútil až do tohto?!

Začula som hlasný a ťažký povzdych, ktorý sa ozýval mojim vnútrom.

Víry v rieke naberali na sile, blížila sa búrka. Naše telá sa stratia navždy, ponesú ich mocné vlny Dunaja. Možno sa dostaneme až do mora.

Opäť sa ozval povzdych a kroky smerujúce ku mne.

Si to ty? Naozaj, Bože? Tak predsa ti na mne záleží a prišiel si nás zachrániť?

Zatvorila som oči a načúvala krokom. Boli čoraz bližšie. Cítila som, že nielen moje srdce začalo biť rýchlejšie. V našich telách sa rozlieval príval neopísateľnej radosti a milosrdenstva.

Kiežby si to bol naozaj Ty. Vyvolil si nás a zachránil. Kiežby som ti dokázala veriť, že ma po všetkom, čo som urobila, naďalej miluješ, že ti stojím za pár chvíľ tvojho drahocenného času.

Pocítila som chladné mužné ruky dotýkajúce sa mojich pevne zovretých dlaní na zábradlí, ktoré ma teraz jediné delilo od smrti.

Život a smrť. Aká tenká hranica medzi nimi existuje? Je to len chabý špagát, po ktorom kráčame každý deň. Život a smrť. Čo sme ochotní pre ne urobiť?

„Podaj mi ruku a pomaly sa otoč. Budem ťa držať,“ začula som chlácholivý hlas. Zdalo sa mi, že počujem anjela, ktorý mi šepká utišujúce slová priamo do ucha.

Stále som sa držala pevne.

Naozaj? Skutočne existuje možnosť, že niekomu na nás záleží? Alebo je to len smiešny sen a ja som už dávno mŕtva?

Pustila som sa...

Odrazu som bola ľahká ako pierko nesúce sa vo vetre.

Krátko a nezáväzne som letela priamo do náručia vetra, ktorý obkolesoval moje telo zo všetkých strán. Úplne som sa mu odovzdala.

Pustila som sa, aby ma mohli zachytiť niečie ruky.

„Výborne, teraz sa iba opatrne otoč a jednu nohu prelož cez zábradlie.“

Vykonala som všetko, čo mi hovoril tento mužný hlas. Tá niť, tenký špagát, rozdiel medzi životom a smrťou. Nebolo to zábradlie, ale tento hlas, ktorý ma zachránil pred rozbúrenou riekou.

„Som tu. Držím ťa. Nemusíš sa báť,“ ozýval sa v prítmí chlácholivý hlas.

So zaslezenými očami a telom trasúcim sa od strachu som pocítila, ako ma zobral do náručia a opatrne ma dostal z nebezpečnej zóny.

Opäť som mala pod nohami pevnú zem. Teplé telo môjho strážneho anjela ma silno objalo a hladilo po chrbte. „Už je dobre, už je dobre,“ zneli slová z jeho úst.

Zodvihla som hlavu z jeho teplej a príjemnej hrude a zadívala sa mu do tváre.

Čakala som svätožiaru, dlhý biely plášť, a možno dokonca aj neviditeľnú silu, ale muž, ktorý ma objímal, bol úplne hmotný. Ľudský.

Obyčajný človek. Prekvapene som zízala do jeho modrých očí plných strachu, no aj odhodlania.

Odtiahla som sa od neho a ešte raz si ho obzrela. Všedný mladý muž. Tmavé rifle, mikina, suché pery, bledá tvár, tyrkysové oči a blond'avá štica. Prečo by niekto ako on chcel

pomôcť žene, ktorá sa pokúša zabiť? Prečo by sa mal vôbec zastaviť a snažiť sa ma zachrániť?

„Nemusíš sa ma báť, neublížim ti. Som Patrik.“

Prečo by ma nejaký človek zachraňoval, ak mi doteraz všetci len ubližovali? Prečo by práve jemu malo záležať na tom, či budem žiť, alebo umriem, ak to nebol anjel ani Boh?

O čo mu ide?

Podal mi ruku. Mlčky som na ňu hľadela.

Hlasno si povzdychol. „Tak dobre. Môžem ťa zavolať na čaj? Prosím, vonku začína byť zima. Obom by nám padol dobre, čo povieš?“ milo a nežne sa na mňa usmial.

A čo teraz? Zachránil ma. Neskočila som, hoci som bola pevne odhodlaná. Čo urobíme teraz? Ako to vyriešime?

Súhlasne som prikývla a prijala pozvanie na čaj. Urobil to len zo slušnosti, aby ma tu nenechal samu a opäť som sa nerozhodla skočiť. Potom by si vyčítal, že nespravil viac. Nech to urobil pre čokoľvek, musela som to prijať. Nemala som inú možnosť. A napokon, ak sa zajtra rozhodneme rovnako, rieka nevyschne ani most sa nepoberie na večnosť bez nás.

Zomrieť môžeme kedykoľvek, ale rozhodnúť sa žiť, to sa dá len niekedy.

Celú cestu som mlčala. Patrik, ako sa dotýčny predstavil, občas niečo povedal.

„Tu bývam,“ prehodil. „Doma je iba sestra, nemusíš sa báť, že by som ti ublížil. Aj ona je úplne neškodná, len občas ma vie dosť rozčúliť,“ zasmial sa a otvoril vchodové dvere na bytovke. Výtahom sme sa vyviezli na siedme poschodie.

Nemala som mať z čoho strach, lebo som nemala už čo stratiť.

„Pokojne sa vyzleč a vyzuj.“ Zahl'adel sa na moje, od ranného dažďa premočené tenisky. „Tu sú papuče.“ Zobral ich z poličky a podal mi ich do rúk.

„Ďakujem,“ šepľala som a on sa na mňa milo usmial.

Prezula som sa a nasledovala jeho kroky po rovnej chodbe.

Čím som si zaslúžila jeho pozornosť? O čo mu vlastne ide? Naozaj to robí len tak? Ako dobrý skutok? Na tie som už prestávala veriť. Ako na všetko dobré a správne. Vlastne som tomu nikdy ani nedôverovala. Boh a viera pre mňa jednoducho neexistovali. A predsa som sa dnes k nemu prihovárala a kričala naňho. Akoby sme boli starí známi a odlúčili sa len na chvíľu.

Zbláznila som sa. Úplne som sa pomiatla.

Asi je to už tak. Keď sa ocitneme na dne, vidíme pred sebou pomyselnú hranicu medzi životom a smrťou. V hlave sa nám tvoria predstavy. Čo nastáva po smrti? Skutočne je tam len prázdno alebo nebudaj spoznáme Boha?

V okamihu, keď sme plní strachu, je jediné, čo nás dokáže trochu upokojiť, práve tá predstava milujúceho Stvoriteľa, ktorý nám všetko odpustí a my budeme žiť večne. Vtedy je všetko úplne iné.

Mala by som byť celá nesvoja. V cudzom dome s cudzím mužom. Bez štipky zodpovednosti. Čo ak mi chce ublížiť?

Lenže necítim strach. Prečo by som mala byť opatrná pred ním, keď neviem ustrážiť ani samu seba!

Stačil malý skrat v mojej hlave, sklamanie v láske a kvôli nejakému hlupákovi som sa chcela pripraviť o život.

Nanešťastie toho somára stále milujem. Najväčšia hlupaňa tu budem asi ja.

Patrik postavil pred mňa šálku s čajom.

„Myslím, že si môžeš dať dolu sveter, nemáme tu až tak chladno,“ žmurkol na mňa.

Vyzliekla som sa a sveter prehodila cez stoličku.

Čo ak teraz Patrik zbadá, že som tehotná?

Díval sa na mňa, pozoroval, no neposudzoval. Nevšimol si nič. Videla som to v jeho modrých očiach. Boli čisté ako samotné nebo.

„Dáš si praženicu?“

Aká hlúpa otázka. Kam tým mieri?

„Nie, ďakujem.“

„Určite? Stavím sa, že lepšiu si v živote nejedla,“ pousmial sa. Mal nevinný úsmev ako malé dieťa. Tento chlapík mi určite neublíži.

„O čo by sme sa už len my dvaja mohli stavať? O život?“

Patrikova tvár zostala meravá. Čo som to povedala?

Zachránil ma. Zavolať k sebe domov. Uvaril mi čaj a všemožne sa snažil odpútať moju pozornosť od smrti. Aj za cenu, že robil zo seba hlupáka. Nič z toho nemusel. Mohol ma nechať na moste. No neurobil to, hoci takto by sa zachovala väčšina. Nemohol tušiť, kto som a prečo to robím, no namiesto odsudzovania mi ponúka praženicu, upokojenie a ja som sa mu ani nepod'akovala.

Vlastne ani neviem, či som mu vďačná, alebo sa na neho hnevám. Poďakovanie je však slušnosť, ktorej nie som schopná.

„Ja chcem... jaaa,“ ozvalo sa spoza mňa a do kuchyne vběhlo s prenikavým smiechom nízke blond'avé dievča.

„Môj braček je na vajcia hotový expert.“ Postavilo sa na špičky a letmo ho pobozkalo na líce.

Dievča sa otočilo ku mne a s vycerenými zubami mi podávalo ruku. „Som Nina.“

„Ema,“ potriasla som jej rukou. V Patrikových očiach som zbadala záblesk poznania. Jemu som nechcela prezradiť svoje meno.

„Veľmi rada ťa spoznávam, Ema. Aj by som ti povedala, že mi o tebe Patrik veľa hovoril, ale klamala by som,“ nadvihla jedno obočie. „Je tak trochu tajnostkár. Inak je však úžasný mladý muž. A to ti nehovorím len preto, lebo je môj brat. Vážne! I keď mat' sestru, ako som ja, je naozaj veľké plus,“ dodala sebavedome.

Hoci som bola v nezávideniahodnej situácii, na Nininom monológovi som sa musela zasmiať.

„Myslím, že už stačilo, Nina.“ Ak by ju Patrik neprerušil, určite by pokračovala.

Nina zagúľala očami. „Radšej mi už urob praženicu, ani Ema sa už nevie dočkať.“

Nesúhlasne som pokrútila hlavou.

„Nečaká ťa už náhodou vonku Matúš?“

Zhíkla. „Vlastne hej. Musím utekať. Máme rande,“ zapýrila sa a obliekla si sveter.

Odchlipla som si čaj. Stále bol dosť horúci na to, aby mi popálil jazyk.

„Fakt som ťa rada spoznala, Ema. Dúfam, že sa ešte uvidíme. Užite si večer,“ pousmiala sa a o chvíľu sme počuli už len buchnutie dverí.

Nina nechala po sebe poriadny prievan.

„Teraz už poznáš moje bláznivejšie ja,“ prehodil Patrik s úsmevom.

„Ty si bláznivejší!“ ozvalo sa odo dverí. „Zabudla som si kabelku, už letím, pa.“

V byte zavládlo na chvíľu ticho a potom sa od stien odrazil náš spoločný smiech.

Úplne som zabudla, aké je mať doma súrodencov. To každodenné hašterenie a podpichovanie sa. Chýba mi spoločnosť.

„Mala by som už ísť domov.“

Počas posledných minút som úplne zabudla, prečo som vlastne tu. O to predsa Patrikovi išlo. Úlohu mal splnenú, mohol ma nechať ísť. Svedomie bude mať čisté.

„Takže ťa nepresvedčím na praženicu?“

„Nie,“ prehovorila som s vedomím, že sa usmievam. Prečo? A naňho?

Rýchlo som vypila čaj a postavila sa zo stoličky. Naozaj by som už mala ísť. Nebola som doma od rána. Ktovie, či si to niekto všimol.

Moje telo odrazu zahrialo príjemné teplo.

Patrik letmo držal moju ruku. Akoby sa jej ani nedotýkal, a predsa som cítila, ako z neho vyžaruje teplo.

„Ema,“ šepol. Z jeho úst znelo moje meno akosi inak. Krajšie. Jemnejšie. Akoby som to ani nebola ja.

„Dúfam, že sa ešte uvidíme.“

Veľmi dobre som si uvedomovala, čo znamenajú jeho slová. Bola to prosba.

Nie však o stretnutie. O život.

2. kapitola

Som svieca stratená v temnote. Čakajúca na teba. Ty zapáliš môj knôt a ja začnem horieť neutíchajúcim plameňom svojej duše.

Všade vládlo ticho. Nebolo to inak ako po iné dni. Načo nám bol taký obrovský dom s veľkou záhradou, keď bol stále prázdny?

Rodičom som nerozumela, i keď sa nedalo povedať, že by som sa o to ktovieako snažila.

Zodvihla som mobil zo stola a všimla som si dva zmeškané hovory od Martiny a jednu správu od Leny. *Si v pohode? Ozvi sa!*

Žiaden hovor od mamy ani od otca. O súrodencoch ani nehovoriac. Prečo by aj? Včera sme si všetko vyjasnili a tam sa naša debata skončila. Vôbec im ani nenapadlo, že by sa ich dcéra mohla rozhodnúť inak. Možno by dokonca mohla skočiť z mosta. A keby sa tak aj naozaj stalo, ktovie, kedy a ako by sa to dozvedeli.

Bola som vzdych.

Akoby im na mne ani nezáležalo.

Mama ma objednala k doktorovi, ktorý ma plodu vo mne zbaví rýchlo a bezbolestne. Mohla som na to čím skôr zabudnúť a venovať sa štúdiu, ktoré ma čakalo. Nie každý mal totiž také šťastie ako ja a prijali ho na prestížnu vysokú

školu v Španielsku do mesta, v ktorom sme zhodou okolností vlastnili aj jednu známu nemenovanú firmu.

Takúto príležitosť som nemohla zahodiť za hlavu, nech by mi v tom stálo čokoľvek. Aj moje malé bezbranné nenarodené dieťa.

To si myslela mama.

Načo mi to však potom bude? Titul, prestíž, sláva! A zároveň samota a prázdnota.

Jediný človek, ktorý ma na tomto svete chápal, bol Tomáš. Rozumel mi, utešoval ma, nikdy ma v ničom nenechával samu. Držal ma nad vodou a miloval.

Aspoň som si to myslela.

Aj on sa mi obrátil chrbtom.

Pre *plod* v mojom vnútri. Plod našej lásky.

Tak načo? Pre koho tu mám ešte byť?

Pre mňa! kričalo malé telíčko v mojom vnútri.

Vyhľadala som v mobile Tomášovo číslo, odhodlaná prosiť a presviedčať.

Ozvalo sa prvé zazvonenie.

Ticho.

Trvalo to celú večnosť.

Nezdvihol.

S trasúcimi rukami som odložila mobil na pohovku.

Slaboch! Zbabelec! Sviniar!

Po lícach mi začali tiecť slzy. Ovládla ma triaška.

Čo je to za hlupáka, keď mi ani nezdvihne telefón? Ako som mohla byť doteraz taká slepá a naplno mu vo všetkom dôverovať? A on nie je so mnou teraz ochotný prehovoriť ani zopár slov?

Čím som si to zaslúžila? Čo som robila zle? Vyzerá to tak, že všetko!

Vzala som si otcove lieky na nervy a prehltna som dve pilulky. Mlčky som sedela pred televízorom, zatiaľ čo čas bežal ďalej. Mala som celkom utlmené zmysly. Ani som netušila, ako ubehla noc, keď mi zrazu zasvietilo do očí slnko.

Keď som sa zadívala na hodinky nad kozubom, takmer som od šoku spadla z postele. Dve hodiny poobede. Spala som vôbec? Posledné, čo mi utkvelo v pamäti, bol otravný blondiak na moste a jeho ešte otravnejšia sestra. Mala by som si dať sprchu, prezliecť sa a najesť. Alebo by som mohla zájsť za Tomášom a pohovoriť si s ním.

Áno, pôjdem za ním a do očí mu poviem, čo si o ňom myslím! Možno si uvedomí, akú urobil chybu a vráti sa ku mne. K nám.

Pozorovala som jeho vypracované telo, ktoré sa prebýjalo cez vodnú hladinu. Júnové slnko sa odrážalo od jeho tmavej pokožky a lámalo mi srdce.

Bol dokonalý. Veľké svaly, mocné ruky, zvodný pohľad a prenikavo tajomné čierne oči.

Ako som sa proti tomu mohla brániť a nezamilovať sa?

Jeho ruky švihali zhora nadol a mne sa naskytol výhľad na jeho tetovanie na ramene. Symbol, ktorý mal znamenať silu. Lev. Jeho hriva a hnev. Presne takýto bol teraz ku mne. Zúrivý a bezcitný.

Všimol si ma vôbec? Alebo je taký zaujatý samým sebou, že preňho nič navôkol neexistuje?

Podišla som bližšie k okraju bazéna. Prestal plávať. Zastal uprostred.

Venoval mi letmý pohľad a opäť sa ponoril do vody. Preplával až k okraju, kde som stála, a jediným pohybom sa vyšvihol nahor.

Sledovala som jeho telo a hrud', po ktorej mu stekala voda. Zimomriavky, ktoré mu naskočili na rukách. Mal ich tam nielen vtedy, keď mu bola zima, ale aj vtedy, keď sa cítil nepríjemne a zapýrene.

Ako to, že som ho poznala tak dobre a zároveň mi bol v tejto chvíli taký cudzí?

„Čo chceš, Ema?“ Prehrabol si vlasy a prešiel okolo mňa. Toto som bola ja? Slovo Ema, ktoré vyšlo z Tomášových alebo Patrikových úst? Zdalo sa, akoby boli oheň a ľad.

Čo som mu chcela vlastne povedať?

„Milujem ťa,“ šepala som s rukou položenou na bruchu.

Konečne sa mi pozrel do očí. V jeho pohľade nebolo ani trochu citu či nehy. Kde sa stratili? Kam sa podela láska, ktorú som v nich vždy videla?

„Čo ti povedal?“

Akoby jeho hlas patril niekomu inému, úplne cudziemu.

„Kto?“

„Doktor. Volala tvoja mama. Bola si dnes doobeda u doktora, však?“

Vôbec som mu nerozumela. „Na kedy ťa objednal?“ Podišiel ku mne a mne sa šialene rozbúchalo srdce. Stále ho ľúbim. Ako len môžem?

Prstami zablúdil k mojej tvári. Pohladil ma. Ako mi to len chýbalo! Bez jeho dotykov a bozkov som bola len cudzinkou vo vlastnom tele.

Chýbal mi. Bol mojou súčasťou.

„Mala by si sa umyť a poriadne najesť. Vyzeráš ako chodiaca mŕtvola. Ešte sa ťa niekto na ulici zľakne.“ Hlas mal drsný a chladný.

Nemohla to byť skutočnosť. Určite sa mi to iba snívalo. Tomáš by sa so mnou nikdy takto nerozprával. On nie. Lúbil ma!

„Milujem ťa,“ šepala som s nádejou, že moje predchádzajúce slová prepočul.

„Tak mi to dokáž.“

Čiernota. Čiernočierna tma. Žiadne svetlo. Stála som uprostred tmavého a chladného sveta ako nezapálená svieca čakajúca na plameň.

„Ako? Že zabijem naše dieťa?“

„Aké zas decko, doparoma?!“ zvýšil hlas.

Jeho oči boli plné hnevu. „Je to iba plod. Čím skôr sa ho zbavíš, tým lepšie. Nechápeš to?“ Chytil ma za ramená a potriasol mnou. „Načisto si stratila rozum, Ema? Ako si to predstavuješ?“ začal sa rozčuľovať a kričať na celý dvor. „Obaja sa vzdáme budúcnosti a budeme sa starať o nejakého malého ufňukanca a hrať sa na šťastnú rodinku? Naozaj o to nestojím, nechcem žiadne dieťa!“

Celý očervenel. Od výbuchu skutočného hnevu ho delila už len tenká hranica. Potom sa už nebude ovládať.

Mlčala som. Hlas sa mi zasekol v hrdle. Plakala som. Potichu, no prisilno, až som mala pocit, že bolesť v mojom vnútri mi zabráni dýchať a ja umriem.

Otočila som sa na odchod.

Nemalo to zmysel.

Posledné tri roky môjho života boli úplne stratené. A ktovie, či som mala ešte vôbec nejakú budúcnosť.

Chytil ma za ruku a pritiahol k sebe. Bolelo to, no nevydala som ani hláska. Nedovolilo mi to hrdlo, ktoré bolo ako kameň.

„Bud' rozumná. Daj si to vziať. Máme predsa svoje sny. Nedovoľ, aby to zničil jeden problém,“ pobožkal ma na líce.

Problém?!

Jediný problém v mojom živote si ty!

Tak veľmi som mu to chcela povedať, a predsa som to nedokázala. Bola som prislabá. Nevedela som mu vzdorovať. Stále bol vrytý hlboko v mojom srdci.

Patrik

Keď mi prišla od Ľuboša správa, nebol čas na zbytočné reči. Potreboval ma hneď teraz.

„Neviete, kde je Orloj?“ otočil som sa s prosbou na Ninu a Matúša.

„Myslíš ten bar?“ zahľadel sa na mňa Matúš pochybovačne. Nemal som ani poňatia, kde to je a ani ako to tam vyzerá. Bolo mi jasné, že Nina bude opäť šaliť.

„Môže byť, je tam Ľuboš.“

„Tak to bude ono. Nachádza sa na Štefánikovej, oproti večierke. Stretáva sa tam samá *smotánka*. Aspoň podľa toho, čo som počul.“

Nina si zobrala zo stola sušienku a venovala mi prenikavý pohľad. „Musím ísť. Povedz mame, že prídem skoro, nech sa nebojí.“

„Prečo to robíš?“